

ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1222/2553

ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรค สอง, 225

พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ.2527 มาตรา 4, 10, 20

การที่จำเลยนำซากรถยนต์ไปแปรรูปและประกอบชิ้นใหม่เป็นรถยนต์ที่มีสภาพลักษณะการใช้งานแตกต่างจากสภาพเดิม เปลี่ยนรุ่น และเปลี่ยนลักษณะของตัวรถจึงอยู่ในความหมายของการผลิตในโรงอุตสาหกรรมตามมาตรา 4 แห่ง พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ.2527 ซึ่งหากการผลิตสำเร็จและนำรถยนต์ออกจากโรงอุตสาหกรรมจำเลยมีหน้าที่ต้องยื่นแบบแสดงรายการแสดงชนิดและปริมาณของสินค้าเมื่อได้ความว่าขณะที่เจ้าพนักงานตำรวจยึดรถยนต์ของกลาง รถยนต์มีสภาพโครงสร้างภายนอกสมบูรณ์สามารถขับเล่นได้ และมีการนำรถยนต์ออกมาบนถนนหลวง จอดปะปนกับรถยนต์อื่นๆ อันเป็นสภาพการใช้งานรถยนต์ตามปกติ จึงถือว่าการผลิตสำเร็จและมีการนำรถยนต์ออกจากโรงงานอุตสาหกรรมแล้ว ความรับผิดชอบและภาระในการเสียภาษีสรรพสามิตจึงเกิดขึ้น เมื่อจำเลยมิได้ชำระภาษีสรรพสามิต การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิด

ที่ศาลอุทธรณ์ลงโทษปรับจำเลย โดยกำหนดว่าหากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตาม ป.อ. มาตรา 29, 30 แต่มิได้ระบุให้กักขังเกินกำหนด 1 ปี หรือไม่มีกำหนดเท่าใด เช่นนี้ จะกักขังแทนค่าปรับเกินกำหนด 1 ปีไม่ได้ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจแก้ไขให้ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม 2543 เวลากลางวัน จำเลยมีรถยนต์ยี่ห้อฮิซุซุ รุ่นมู หมายเลขทะเบียน ม-2096 ตาก ซึ่งผู้มีชื่อได้ผลิตขึ้นใหม่ด้วยการนำรถยนต์ซึ่งได้เสียภาษีตัดแปลงแล้วมาตัดต่อแชสซีให้สั้นลงแล้วนำเครื่องยนต์โตโยต้าประกอบบนแชสซี และนำตัวถังรถยนต์ยี่ห้อฮิซุซุ รุ่นมู ประกอบครอบด้านบนและเชื่อมติดยึด อันเป็นสินค้าที่จะต้องเสียภาษีสรรพสามิตจำนวน 86,510 บาท ไว้ในครอบครอง โดยรู้ว่าการยนต์คันดังกล่าวเป็นสินค้าที่ได้เสียภาษีและมิได้รับการยกเว้นใดๆ อันเป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย เหตุเกิดที่แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ในวันเดียวกันเจ้าพนักงานยึดรถยนต์คันดังกล่าวพร้อมกุญแจประจำรถ 2 ดอก เป็นของกลางขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ.2527 มาตรา 4, 161 พระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ.2527 มาตรา 3

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับเป็นว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ.2527 มาตรา 161 (1) ลงโทษปรับสองเท่าของค่าภาษีเป็นเงิน 173,020 บาท ไม่ชำระค่าปรับจัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30

จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "...ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า เดิมรถยนต์ยี่ห้อ อีซูซุ รุ่นนู หมายเลขทะเบียน ม-2096 ตาก เป็นรถยนต์หนึ่ง 2 ตอน 2 แถว ต่อมารถยนต์คันดังกล่าวประสบอุบัติเหตุเสียหายทั้งคัน จำเลยซื้อซากรถยนต์คันดังกล่าวจากนายเกรียงศักดิ์ ตระกูลแห แล้วซ่อมแซมด้วยการตัดแชสซีให้สั้นลง เปลี่ยนเครื่องรถยนต์ใหม่แล้วประกอบรถยนต์ขึ้นใหม่เป็นรถยนต์หนึ่ง 2 ตอน ซึ่งจะต้องเสียภาษีตามพระราชบัญญัติพิกัตอัตราภาษีสรรพสามิตประเภทรถยนต์หนึ่ง 05.11 ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยมีว่าจำเลยมีความผิดตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์หรือไม่ เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ.2527 มาตรา 10 ระบุให้ความรับผิดในอันจะต้องเสียภาษีกรณีสินค้าที่ผลิตในราชอาณาจักร โดยถ้าสินค้าอยู่ในโรงอุตสาหกรรมให้ถือว่าความรับผิดในอันจะต้องเสียภาษีเกิดขึ้นในเวลาที่นำสินค้าออกจากโรงอุตสาหกรรม จึงมีข้อที่จะต้องวินิจฉัยในเบื้องต้นว่า การที่จำเลยนำซากรถยนต์อีซูซุ แบบ 2 ตอน 2 แถวไปดัดแปลงตัดแชสซี เปลี่ยนเครื่องยนต์ และประกอบขึ้นใหม่เป็นรถยนต์หนึ่ง 2 ตอนเป็นการผลิตรถยนต์ในโรงอุตสาหกรรมหรือไม่ ซึ่งตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต มาตรา 4 ให้ความหมายคำว่าผลิต หมายความว่า ทำ ประกอบ ปรับปรุง แปรรูปหรือแปรสภาพสินค้าหรือทำการอย่างใดอย่างหนึ่งให้มีขึ้น ซึ่งสินค้าไม่ว่าด้วยวิธีใด ๆ และคำว่าโรงอุตสาหกรรม หมายความว่า สถานที่ที่ใช้ในการผลิตสินค้า ดังนั้น การที่จำเลยนำซากรถยนต์ไปแปรรูปและประกอบขึ้นใหม่เป็นรถยนต์ที่มีสภาพลักษณะการใช้งานแตกต่างจากสภาพเดิม เปลี่ยนรุ่น และเปลี่ยนลักษณะของตัวรถจึงอยู่ในความหมายของการผลิตในโรงอุตสาหกรรม ซึ่งหากการผลิตสำเร็จและนำรถยนต์ออกจากโรงอุตสาหกรรมจำเลยจะต้องมีหน้าที่ยื่นแบบแสดงรายการแสดงชนิดและปริมาณของสินค้าตามแบบที่อธิบดีกำหนดต่อเจ้าพนักงานสรรพสามิตก่อนหรือพร้อมกับยื่นแบบรายการภาษีครั้งแรกตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต ได้ความว่าขณะที่เจ้าพนักงานตำรวจยึดรถยนต์ของกลาง รถยนต์มีสภาพโครงสร้างภายนอกสมบูรณ์เมื่อถูกยึด รถยนต์สามารถขับแล่นไปได้ แม้จำเลยจะเบิกความว่ารถยนต์มีสภาพไม่เรียบร้อย ขาดอุปกรณ์บางอย่าง ยังไม่ได้ประกอบคอนโซล เบาะรถยนต์มีเฉพาะคู่หน้ายึดนอนไว้เพียง 2 ตัว จาก 4 ตัวก็ตาม แต่สภาพโดยรวมของรถยนต์สามารถแล่นได้เมื่อมีการนำรถยนต์ออกมาบนถนนหลวง แล้วจอดปะปนกับรถยนต์อื่นอันเป็นสภาพการใช้งานรถยนต์ตามปกติ หากใช้การจอดเพื่อรับการประกอบซ่อมแซมเพิ่มเติมจึงถือว่าการผลิตสำเร็จและมีการนำรถยนต์ออกจากโรงอุตสาหกรรมแล้ว ความรับผิดและภาระในการเสียภาษีสรรพสามิตจึงเกิดขึ้นแล้ว เมื่อจำเลยมิได้ชำระภาษีสรรพสามิต การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตามที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น

อนึ่ง ศาลอุทธรณ์ลงโทษปรับจำเลย โดยกำหนดว่าหากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 แต่มิได้ระบุให้กักขังเกินกำหนด 1 ปี หรือไม่ มีกำหนดเท่าใด เช่นนี้ จะกักขังแทนค่าปรับเกินกำหนด 1 ปีไม่ได้ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจแก้ไขให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225"

พิพากษาแก้เป็นว่า หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้กักขังแทนได้ไม่เกิน 1 ปี นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

(นพพร โพธิ์รังสิยากร-ชินวิทย์ จินดา ตัมแก้ว-สุทธิโชค เทพไตรรัตน์)

(ไม่มีข้อมูล)

แหล่งที่มา

แผนก

หมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้น

หมายเหตุ

สำนักวิชาการ

(ไม่มีข้อมูล)

(ไม่มีข้อมูล)

(ไม่มีข้อมูล)